

ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК

PARISH HERALD

Црква Светог Димитрија St. Dimitrije Church

Виндзор
Наш град

Windsor
Our city

Уочи славе КСС
Upcoming Slava KSS

Година 2018 Бр.11
Year 2018 Issue.11

Уредништво:
Главни и одговорни
уредник
Протојереј Јовица Ћетковић

Editors:
Editor-in-chief:
Very Reverend Jovica Cetkovic

Превод на енглески:
Дамјан Алаица

Translated in English:
Damjan Alaica

Дизајн:
Протојереј Јовица Ћетковић

Design:
V. Rev. Jovica Cetkovic

Редакција:
2690 Seminole St., Windsor, ON,
N8Y 1X7
519 948– 2334
226 347-8551

Електронска пошта:
crkva.svetog.dimitrija@gmail.com
Часопис се штампа захваљујући
помоћи погребног дома

“Windsor Chapel”
а дистрибуира се
захваљујући добровољним
прилозима верника

Redaction:
2690 Seminole St., Windsor, ON,
N8Y 1X7
519 948– 2334
226 347-8551

E-mail:
crkva.svetog.dimitrija@gmail.com
The journal is published thanks to
Fumeral home
“Windsor Chapel”
and distributed
thanks to
voluntary contributions of believers

Чувајте овај часопис у наредном
периоду, јер у њему имате обавештења у
вези са дешавањима у нашој парохији!
P.S. Keep your Herald handy, because it has
the dates of all important events in our
parish.

Уз насловну страну:

Панорама нашег града Виндзора. Сликано са реке.

Драги парохијани,

Dear parishioners,

Цркви се данас највише приписује критика да одузима људима слободу. Међутим, сведоци смо да данашње савремено поимање слободе све нас полако претвара у највеће робове у људској историји. Управо та слобода је донела толику количину зависништва код људи, до те мере да нас све заједно плаши будућност наше деце. Зависност од новца, информација, интернета, алкохола, цигара, разних дрога, телефона, лекова за спавање и много чега другог, данас ствара огроман проблем за друштво. Једина истинска слобода долази од Бога и то најбоље знају управо они који су најдубље осетили мрачну страну "савремених слобода". Зато драга браћо и сестре, никада немојте заборавити да сте ви, православни хришћани, рођени да budete слободни, првенствено од греха. Хришћанин се не рађа него догађа, те зато порадимо сви заједно на себи. Протојереј Јовица Ћетковић

The biggest criticism directed at the Church today is that it is depriving the people of their freedoms. However, we are witnessing that today's so called "freedoms" are in reality enslaving us at a rate never seen before. These "freedoms" have created so many negative dependencies, which worry many parents of the dangers they represent to their children. Dependencies on money, information, internet, alcohol, cigarettes, narcotics (some are even being legalized), telephone, sleeping tablets and so many others, which represent the real danger today. The only True Freedom comes from God and that is best known by those, who are hurting today, because they have seen and been hurt by "the dark side" of these so called modern "freedoms."

Therefore, dear brothers and sisters, do not forget, that you as Orthodox Christians were created to be free, especially from sin. A Christian is not born, he becomes one.. So let us together work on becoming TRULY free with the help of our God.

Very Reverend
Jovica Cetkovic

Сестра и браћа Лацковић спортски понос наше заједнице

младим
Лацковићима
је
Александра.
Она има 15
година. Са 6
година је
почела да
тренира
пливање. До
сада је
освојила
преко 50

Док време полако тече, поред нас стасавају наша деца, нове генерације Срба на овим просторима. Оно што је инересантно јесте чињеница да међу нашом децом има изванредно даровите и талентоване деце, до те мере да спадају међу најбоље у Канади у својим дисциплинама и активностима. Такав је случај са нашим парохијанима, породицом Лацковић, чија деца спадају међу врхунске спортисте у Канади.

Ово је мој покушај да упознам целу нашу заједницу о томе ко су и чиме се баве ови мали шампиони. Ово је прича о два брата и сестри који се баве пливањем.

Прва и настарија међу

медаља, углавном провинцијског и државног карактера. У јулу месецу Александра ће представљати Канаду на дечијој олимпијади у Јерусалиму.

Средњи брат се зове Александар и има 13 година. Његову собу краси преко 200 одличја од којих је 95 златних медаља са државних и провинцијских такмичења. Његова одличја која је освојио су тежа од њега самога. Са само 8 година се први пут квалификовао за провинцијска такмичења.

Трећи брат Никола има само 9 година и такође обећава врхунске резултате. Прошле године се и он квалификовао за провинцијско такмичење. Иако је тек почео са

такмичењем већ је освојио неколико медаља.

Да би се сви ови врхунски резултати остварили, неопходна су огромна одрицања. Овако изгледа један обичан дан ових страствених пливача:

Свако јутро се буде у 04:30. Након тога узимају лагани доручак и одлазе на безен где у 05:30 почиње тренинг. У 07:30 се враћају кући, доручкују нешто конкретније, и у 08:30 одлазе у школу. У 03:30 се враћају из школе и одмах одлазе на други тренинг који траје до 06:30. У 7 су коначно кући, вечера и спавање. Овако сваки дан осим у месецу августу кад плавачи имају слободне

активности. Што се тиче исхране и ту су велика одрицања са обзиром да се ради о деци. Дакле, слаткиши само у минималним количинама. Исхрана је углавном заснована на доста меса и на тестенинама.

Ова деца су доказ да труд, рад и велика одрицања, како деце тако и родитеља, не могу остати сакривени и да ће се кад тад показати резултати.

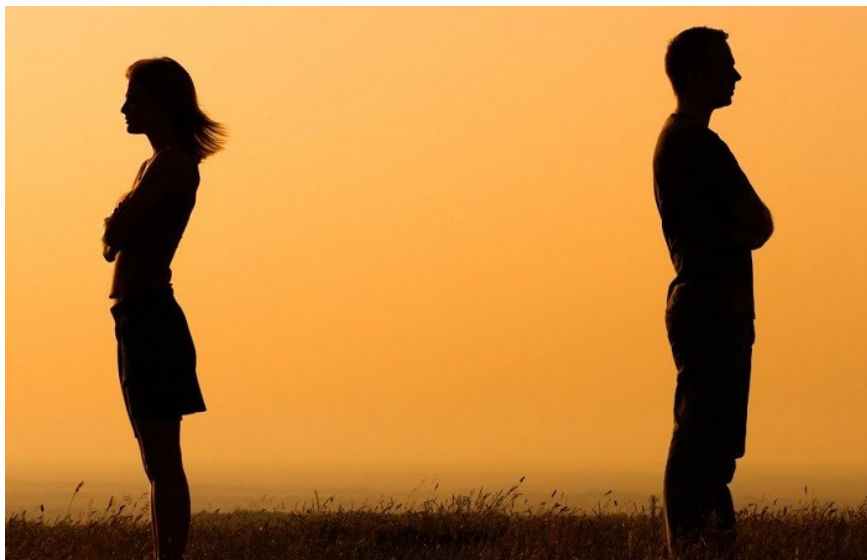
Нашим малим “Чавићима” желимо још много успеха и врхунских достигнућа на њиховом спортском путу.

Репортажу сачинио

Протојереј Јовица Ћетковић

“КАД СМО СЕ ВЕЋ РАЗВЕЛИ, НЕКА ОНА БУДЕ НЕСРЕЋНА”

Један млади човек био је принуђен да се разведе од своје супруге, али његова љубав према њој никада није ишчезла. Говорио је: „Желим јој срећу, где год да је и са ким год да је. Нека буде срећна! Она то заслужује. Заиста је волим и желим да буде срећна.“

А други човек, који се недавно такође развео од жене, био је много гневан и увређено је говорио: „Кад смо се већ развели, нека она више никада и ни са ким не буде срећна! Нека прође кроз све оно што сам ја проживљавао због ње!“ И неко му је рекао:

„Чекај! Ти си је заиста много волео, говорио си о њој предивне речи! Шта се догодило? Када је твоја љубав успела да се претвори у мржњу, злурадост, осећај освете? Где је нестала?“

Видите како се то десило. Ми волимо док нас воле. Када је све потчињено нашим условима, нашим жељама и прохтевима. Волимо, док нам тај човек одговара, док је он само наш. Односно, ми се вртимо око сопственог "ја". Лако је волети, кад те воле.

Ја на пример, не могу да кажем да те истински волим.

Знаш ли зашто? Зато што се одмах посвађамо, кад између нас дође до неког неспоразума, и кад ми ти кажеш нешто непријатно.

И само ако се будем трудио да у овој ситуацији препознам Божију промисао - да је Бог допустио овај неспоразум зарад нашег смирења и спасења, ако се будем сећао да је твоја душа прекрасна, упркос твојим речима и поступцима, ако не престанем да те волим после свега овога, тек тада могу да кажем да те волим. Љубав је подвиг у коме се не истрајава лако, али његов резултат можеш у тренутку да изгубиш.

Права љубав је неправедна

Не можемо волети само оне који нас воле и испуњавају све наше прохтеве. То је људска љубав, љубав „ти мени - ја теби“, равноправна љубав. Али права љубав је неправедна. Неправедна је, јер ти показујеш великодушност према човеку који ти је учинио зло. Али ово је могуће само ако долази из наше унутрашњости.

Ако није тако, онда на површину испливава нешто друго: нервоза, озлојеђеност, проклињање, викање, псовање. Међутим, ако

обратите пажњу на ово, онда се можете помолити и рећи: „Господе, захваљујући искушењу које си ми послао, ја сам боље упознао себе, и схватио сам да не живим онако како би требало да живим. Зато што сам се гневдио, када бих чуо критике које су мени упућене. А када су са мном поступали неправедно, срдим сам се. Када су ме грдили, почео бих да негодујем.“

Господ нас учи: „Љубите своје непријатеље“ (Мт. 5,44). Па ми нисмо у стању да волимо ни своје ближње, а како ћемо тек непријатеље волети... То је веома тешко, и ако неко од вас може да каже да поседује такву љубав, нека се моли за све нас, који не умемо тако да волимо. И у том случају је могуће да и ми некад научимо истински да волимо, јер заправо, то и није тако сложено, ако посматрамо ситуацију очима Господа.

У овом случају нас љубав може спасити у последњем тренутку, када изненада схватимо како смо некад били глупа деца.

Дакле, неко те мрзи. Па шта? Покушај да заволиш тог човека! Шта губиш тиме? Ништа. Напротив, исцелићеш своју душу.

И ништа ти се лоше неће десити. Чак ћеш спавати боље, ако истински заволиш.

„Мрзи, буди осветољубив и немој да се чудиш што ти је притисак повишен“

Једном свештенику долазио је човек, који никако није желео да се сложи са оваквим аргументима. И свештеник је коначно рекао: „Добро, дете моје. Нећемо се расправљати. Ради како знаш. Немој да волиш. Мрзи. Буди осветољубив. И видећеш како ћеш спавати ноћу. А ако притисак расте, не питај због чега се то догодило. На крају крајева, ти сам не желиш да волиш, да прашташ, да прихваташ људе онаквима какви јесу, не желиш да их разумеш.

Само нас љубав може спасити. Она је плод Духа Светога. Тачније, у души се појављује дах Утешитеља, ветар мења правац, и тако ми

учимо да волимо. То није лако. Али Господ нас је на то призвао.

Треба да се трудимо да волимо, и онда после много година, када нас више не буде у овом свету, у нашој породици, у нашој улици, у нашем манастиру, можда ће се чути: „Умро је, а био је тако диван човек! Све је волео...“

Ако нас буду памтили, на пример, као велике испоснике, и то је, наравно добро. Али и пост треба да вршимо из љубави. Ми постимо зато што веома волимо Господа. Исто важи и за милостињу, и за уздржање - све треба да радимо из љубави. Постоји изрека: „Љубав се побеђује љубављу“ односно, да би се превазишао земаљски, чулни осећај љубави (обична људска љубав, о којој сам говорио раније), треба да заволимо Господа. И ради Њега да оставимо пређашњу земаљску љубав.

Воли и не брини, ако ти љубав није узвраћена

Љубав у себи обједињује све друге врлине. Шта год да радимо, ако је без љубави, онда нема смисла, говори нам апостол Павле. О врлинама се

говорило и у разним
философским учењима, чији
су следбеници постили,
уздржавали се, подвизавали.
Али то не значи да су они
знали да воле на прави начин.

Воли. Нека твоју љубав виде
они који су у твом окружењу.
Блистај љубављу. Онда ће те
са љубављу спомињати и
људи, који буду долазили на
твој гроб, говорећи: „Какву је
љубав и благодат носио у
себи овај човек! Никога није
осуђивао, ни са ким се није
свађао, није био злопамтљив!
Свима је помагао, свакога је
тешио! И ми треба да
постанемо такви!“. Свети
апостол Павле каже да
постоје три врлине – вера,
нада и љубав. Али љубав је
најважнија.

Направи корак, да би
обогатио своју душу. Немој
туговати ако те неко не воли.
Не размишљај о томе, боље
ти сам покушај да заволиш.

Покушај да не узимаш, него
да дајеш, следећи пример
Господа. Потруди се да
постанеш светлост света за
људе. И не брини, ако ти
љубав није узвраћена. То није
ништа страшно. На крају
крајева, ни ти не волиш све
људе.

Ако научиш да волиш,

волећеш све људе, али на
овом путу, биће још много
погрешака. Зато, не очекујте
много од других, не тражи
љубав. Насићуј се оним што
живи у твојој души. И ако на
твоју љубав, други човек
одговори љубављу, то је
веома добро. Ако не
одговори, то није страшно,
немој да будеш повређен, јер
у супротном, то добро које си
учинио за тог човека,
распршиће се по ваздуху, и од
њега неће остати готово
ништа.

Воли. Воли свим срцем, и
говори речи љубави својој
деци, родбини, свима онима,
којима још ниси успео да
кажеш, јер није било прилике.
Једноставно кажи: „Волим
те!“ и ако ти се та особа
почне смејати, немој да те то
смути, већ једноставно реци:
„Хвала ти за све што си
учинио за мене. Хвала ти што
постојиш, хвала ти што ми
помажеш, што ме подржаваш
и што ме снажиш. И за ово
зло које си ми учинио,
посебно сам ти захваљан.
Захваљујући томе, ја учим да
трпим и да праштам, а све то
са љубављу.“

Архимандрит Андреј
(Конанос)

С руског Весна Ивовић

26 / 04 / 2018

“ITS BETTER TO LET TEENAGERS BE, PRAY FOR THEM AND SURROUND THEM WITH LOVE”

Many ask us priests, “What is your opinion on teenagers?” Around 20 years ago I used to teach high school classes, and I was also asked that question. The majority of them want to hear that “the youth of today needs to change, correct themselves, or do something or other.” I cannot say that today’s youth are bad; usually bad people become better.

Some break things, destroy, and curse. These external manifestations that we have noted do not express their souls. It is only an illness. If we look more deeply we will discover that the person has not been able to feel what it means to love, to be kind. The child has not seen the living image of Christ in his parents, teachers, or instructors; after all, if that had happened he would

have definitely been touched and received benefit. Children today are after all sincere. We can blame today’s complex times of something, but children are more sincere now than they were before. In order to convince a child of something you have to show proof not only in words but in deeds.

Neither do young people need an authority today. The father may say to the son, “Do as I say, and that’s all. I said so!” No. Today children want dialogue, discussion, they want to understand why they should do it that way and not some other way. When I say for example, “Come to church. You will find joy there,” the child will search whether there really is joy there. And if he comes and I start making nothing but reprimands,

he'll say to me, "Father, why did you call me here?"

When I taught in school, children were my best teachers; they made me think about many things. Children want to look at things objectively: Father talks about humility; but do I have it? I say that you'll find joy with Christ, but have I felt it? Anxiety, anger, and rage arise, and then I demand that they learn to pray. I talk about how Christ brings peace and tranquility to the soul, but do I have that tranquility?

It seems to me that it's better to let teenagers be; that is, to pray for them and surround them with love, without too much talk. Our words often bring results contrary to our expectations. We say one thing, and they do the opposite. Usually **parents** repeat the same thing over and over again without thinking about the consequences. Let the child be. It's better to show him that you are a happy family, that the Lord makes you joyful—this will be the best sermon.

One young man says to me, "I don't go to church because I

know what they'll say to me there." "What?" I ask.

"Everything's forbidden."

"What do you mean?" "It's forbidden to have fun. Forbidden to spend time with certain people. Forbidden to smoke. It's a place of bans." However in fact this does not reflect reality in the Church. But that is the image that we create. Instead of showing how we can rejoice in Christ, we teach them what they can't do. St. Porphyrios said, "Panic, stress, or worry does not make darkness go away. You hit the light switch and the light turns on. You open the curtains and the sun shines in. Darkness automatically disappears." We should bring young people to us through love, sympathy, condescension, and complete understanding. Complete understanding does not mean justifying one or another sinful deed, but the awareness of why our children do one thing and not another. And they will definitely understand and feel this.

Do you know why St. Paisios and other ordinary elders attracted so many people to themselves? Because they disposed

ARE YOU HUNGRY FOR

GOD?

people toward themselves with something that made an anarchist from Thessalonki write a letter to St. Paisios. He began with the words, "My beloved daddy." Not knowing how to officially address a monk, he wrote as his heart told him to, because his heart had felt geron da's love for him.

 One day I asked someone with whom I was having a discussion, "Who is your greatest teacher?" Hoping to hear the name of some saint, I heard instead the reply, "My greatest teacher is my sins, mis-

fortunes, and mistakes." St. Paisios said, "Hardships and adversities are like flying carpets that can bring us to heaven." Young people who are zealous about correcting there mistakes should be optimistic and know that they are walking the right path and will soon meet with Christ, Who is Light and Love.

Archimandrite Andrei (Konanos)

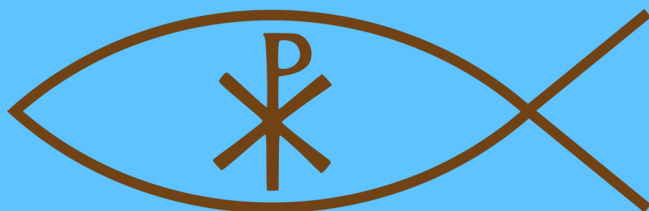
Translation from the Russian version by Nun Cornelia (Rees) Orthodox Life

www.stdimitrije.ca

Црква Светог Димитрија Виндзор

Захваљујемо се погребном дому "Windsor Chapel" на њиховом покровитељству за штампање нашег Гласника препоручујући свим нашим парохијанима да се у случају потребе убудуће обраћају њима.

We are deeply thankful to "WINDSOR CHAPPEL" for their God-pleasing support for a printing our Herald. We recommend to all our parishioners, that they consider using the services of our parish's benefactor for their future needs.

LYING ON A HOSPITAL BED

.Modern man can't get sick. Man should go and smile everywhere with all 32 teeth, showing that everything's fine with him now, and will be even better. Otherwise, you might be called unlucky, and there's no way you can be unlucky in our society. In modern society, the cult of the healthy, successful man is stronger that it was with the Spartans. Open any magazine and see how everyone in it is successful, healthy, and beautiful. But, despite the attainments of modern medicine, there are more and more diseases every day. And when they catch up with you, you feel like a sufferer, like someone who's fallen out of a plane.

When I landed in the hospital for almost two weeks, I had some-

thing to think about. In the first place, all my plans seemed to have been seriously rewritten by someone, and that "someone" had done it without being the slightest bit interested in my opinion. At first I tried to oppose it—I took handfuls of pills and injections, and put on a brave appearance, but then got worse, and I was taken off to the hospital in an ambulance with flashing lights.

Suddenly it seemed that my life did not belong to me—what's more, even my own body ceased obeying me. Strong and fully functional before this, it had become sluggish and weak. And all the usual things that had seemed to be a part of me, also turned out not to be mine at all: Dear, beloved people, books, programs, thoughts, ideas—all

remained somewhere out there, and I, helpless and weak, was here in a white-ceilinged room that smelled of medicine.

Suddenly you begin to think that, in actuality, nothing in the world belongs to you. Because the moment can come when you're gone, and all this is left to others. At first this frightens you, but then you just start to pray. And this prayer differs very much from your usual distracted customary words of prayer. You don't just pronounce the words of prayer, you weep and cry out, because all this is happening to you for real. And you've got to do something with this.

And at a certain moment a mysterious Someone touches your heart, and a calmness comes. In that calmness tears of repentance flow in streams, and from this your dry heart comes back to life, and unexpectedly you feel the kind of peace in your soul and the kind of repose that you felt in your mother's arms during your childhood. You cease worrying and fussing, and entrust yourself into the hands of that mysterious Physician Who is holding your tormented heart in His hands, and you just quietly rejoice.

The saints, unlike us, did not complain, and greet- illnesses as dear guests. For,

in giving themselves over into God's hands with all their sorrows and infirmities, they disclosed the great mercy of God for man. The last Optina Elder, St. Nikon (Belyaev), wrote this from prison, where he had been thrown for being a monk:

"I have come to the conclusion that sorrow is nothing other than the emotional reaction of our heart when something happens against our own wishes, against our own will. For sorrow not to weigh you down grievously, you have to renounce your own will and humble yourself before God in all regards. God desires our salvation and devises it in a way incomprehensible to us. Entrust yourself to the will of God and you will find peace for your sorrowing soul and heart."

The saints accepted sickness as God's visitation, and in an incomprehensible way infirmity became a source of vivifying spiritual strength that transformed their souls. In sicknesses they became fellow partakers of Christ's sufferings and ascended to hitherto unknown spiritual heights. They accepted illnesses humbly for their sins and became saints through humility and the grace of the Savior.

In the hospital I discovered what Orthodox friends are, and what common prayer is—which literally set me back on my feet.

When my arms had begun to ache from the endless medical drips and my heart felt like someone had set an icy grave-stone on it, I remembered all my Orthodox friends, among whom are many priests and monks, and began to beg for their prayerful help. And on my Facebook page I just wrote: “I ask your prayers! I’m lying in the hospital in serious condition.”

On the third day I woke up early in the morning, feeling totally well, with a long-forgotten desire to pray. Not because I “had to,” but because you just can’t do without prayer. This was a kind of reverent, wild hunger, exactly like that of a prisoner who has just broken out of a long incarceration!

The next day was Palm Sunday. I impatiently awaited morning, so as to quickly begin reading my prayer rule and, in general, to pray from my soul to the Most Holy Theotokos and all my favorite saints. I read it aloud—what’s there to be bashful about, if you’re lying in the room alone?! Suddenly there was a knock at the door: it was Andrei, from the next room, who, despite the early hour, was also not sleeping. Unexpectedly he embraced me, kissed me three times, and then said quietly, looking into my eyes: “Greetings with Palm Sunday, brother! Christ is in our midst!

I’m tired of listening to you praying through the wall. Today’s a feast—let’s pray together!”

And I was praying behind closed doors, hiding like a partisan in the forest! And it turns out that this man goes to church, communes his son on Sundays, and drives to get on line for confession to a well-known priest at four in the morning. It just about touched me to tears. “There,” I thought, “God has sent me a brother.” And Andrei and I began to read the prayers together. We read, crossed ourselves, and made prostrations—it was a real pleasure!

And when the time came for the drip before my procedure, the nurse, Lyuba—I don’t know why—began to speak to me about God’s commandments and about how we can’t consider ourselves real Christians if we don’t fulfill them. For “then all our words about how we love Christ are a lie and black cunning—just some kind of horror!” “Do you understand me?” that wonderful Lyuba asked me, looking into my eyes. I nodded in agreement, and prayed silently, “Glory to Thee, O God, glory to Thee!” And I couldn’t stop.

Denis Akhalashvili

Translation by Monk Nicolas

CAROUSEL 2018

Ove godine, festival “Carousel of the Nations” na našem imanju, bio je više nego posećen. Bogat kulturno-zabavni program i in-

teresanatna posna hrana su privukli ogroman broj posetioca. Folklorna grupa “Opanak”, zatim folklorne grupe crkve Gracanice, grčke crkve i folklorna grupa naše CSO su kao i prethodnih godina, u popodnevnom vremenu, svojom igrom odusevili sve prisutne. Ipak, poseban događaj za sve prisutne je bio nastup folklorne grupe “Akademija Bata Marčetić” iz Misisage. Njih 45 igrača su pobrali sve simpatije publike. Nista manje nije odusevio i naš novoformirani muzički orkestar čiji su članovi

svirali do kasno u noc.

Ove godine, crkvena sala je bila dodatno opremljena novim video projektorom visoke rezolucije kao novim platnom za video bima širokih razmera. Ceo projekat je realizovao i sakupio kompletan novac za opremu nas parohijanin Slobodan Mirkovic na cemu mu je zahvalna cela nasa zajednica.

Na festivalu su prisustvovali gospoda Koviljka Špirić, specijalni izaslanik vlade Republike Srpske i g. Vasilije Petković, konzul R. Srbije u Torontu

Deca nase srpske skole su takodje ucestvovala na festivalima brace grka i u CSO Gracanica.

Ovom prilikom se zahvaljujemo svima onima koji su pomogli da ovaj festival bude ovako lepo organizovan.

ПРОСЛАВА ВАСКРСА У НАШЕМ ХРАМУ

Празник Васкрсења Христовог у храму Св. Великомученика Димитрија у Виндзору је прошао у свечаној атмосфери. Црква је била мала да би прихватила све верне који су тог дана планирали да дођу на Богослужење. Радује

чињеница да из године у годину, све већи број наших парохијана приступа светој чаши Тела и Крви Господње.

Током поста, у нашој цркви се сакупљала конзервирана храна и средства за хигијену, тако да смо на Васкрс, предали градској установи за бескућнике велику количину сакупљене помоћи.

ПРОСЛАВА СЛАВЕ НАШЕГ ХОРА

У недељу, 29 априла 2018, прослављен је празник Св. Николаја Српског, слава хора Цркве Светог Димитрија. Наиме, од ове године, чланови хора су изабрали Св. Владику Николаја за

свога заштитника, и од сада ће се сваке године, празник Св. Владике Николаја обележавати као крсна слава хора. Ове године, чланови хора су са новоформираним оркестром приредили и славски концерт који је изазвао одушевљење код свих присутних. Кума славе хора је била Гордана Шпирић са својом породицом.

ПРОСЛАВА СЛАВЕ “МЛАДЕ СРБАДИЈЕ”

Крсна слава „Младе Србадије“, наше фолклорне групе, празник Св. Василија Острошког је прослављен у нашем храму на свечан начин. Тога дана, наша деца су приредила и завршну годишњу приредбу

наше српске недељне школе. Насмејана лица родитеља, бака и дека су били награда деци за сав труд који су уложили током претходне године. Кум славе је био Илија Велимировић са својим родитељима.

ПРОСЛАВА “ДАНА ШОФЕРА”

У Виндзору, велики број наших парохијана, зарађује за живот својих породица, возећи камионе по северно-америчком континенту. Пре неколико година, српски возачи су се удружили у

установили дан возача који се традиционално одржава сваке године, крајем маја, на нашем црквеном имању. Тако је било и ове године. За ту прилику, у дворишту цркве се пекао во на ражњу. Цео дан је прошао у прелепој атмосфери. Кум и организатор прославе је био један од возача, Жељко Адамовић са својом породицом.

ГРАДОНАЧЕЛНИК ВИНДЗОРА У ПОСЕТИ НАШОЈ ЦРКВЕНОЈ ОПШТИНИ

Велику радост за све нас је уприличио градоначелник Виндзора, Drew Dilkens, када је у недељу, 24. јуна посетио нашу црквену заједницу и остао са нама на недељном црквеном ручку. Градоначелник је, видевши лепоту наше цркве и црквеног дворишта, у разговору са свештеником и члановима управе, изразио захвалност што као заједница доприносимо лепоти овог дела града. Поменуо је да градска

управа, након реконструкције Walkerwilley, има у плану да реконструише овај део града, око Drouillard улице, који има много значајних верских и културних објеката. То је веома важна вест за све нас.

Градоначелник је рекао да су врата његове канцеларије, у случају потребе, отворена за све наше парохијане и да је вољан да помогне у решавању било каквих проблема.

Овом приликом му се захваљујемо!

ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ “ЗАШТО СМО ОТИШЛИ”

У недељу, 24. јуна 2018, после свете литургије у нашој црквеној сали одржана је промоција књиге “Зашто смо отишли” ауторке Гордане Петковић Лаковић из Торонта. На промоцији су говорили песникиња Катарина Костић, Перо Ковачевић и свештеник Јовица Ћетковић. Рајко Репач и

Ратко Загорац су звуцима на гитари употпунили овај догађај. Након успешне промоције у сали цркве је одржан ручак за све присутне. У наставку, позната књижевница је потписивала своје књиге.

Део наших парохијана који славе Св. Георгија

ДЕЛЕГАЦИЈА ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ У ПОСЕТИ НАШОЈ ЗАЈЕДНИЦИ

Специјални изасланик Владе Републике Српске, Госпођа Ковиљка Шпирић, бивша амбасадорка БиХ у Канади, била је у дводневној посети нашој заједници. Првог дана посете, она је узела учешћа на састанку генералног конзула републике Србије г. Василија Петковића са свим црквеним заједницама из Виндзора и обавестила нас о плану владе Републике Српске да отвори канцеларију за специјалне односе са исељеницима са простора Републике Српске и федерације БиХ. Задатак те канцеларије ће бити

обезбеђивање подршке српским исељеницима из РС и БиХ да снажније и конкретније учествују у доношењу одлука важних за опстанак српског народа и Републике Српске. Сутрадан, госпођа Шпирић, са својим супругом, је присуствовала Светој Литургији а касније за време ручка, обратила се свима присутнима снажним и емотивним говором. Управа наше ЦШО је обећала сву подршку будућој канцеларији у њеном раду.

ОТВАРАЊЕ СПОМЕНИКА ДОКТОРУ ЛАЗИ ЈОВАНОВИЋУ

Италијанска заједница у Виндзору одужила се на најлепши могући начин чувеном виндзорском доктору, Лази Јовановић, за сва добра која је учинио италијанским исељеницима у Виндзору. Наиме, доктор Лаза је био србин, рођен у краљевини Југославији, а који је после Другог Светског Рата избегао у Италију где се школовао и научио италијански језик. Заједно са многим италијанима, после рата, дошао је у Виндзор где је отворио ординацију у чувеној италијанској улици Ири. Италијани, као и многи срби су имали такву слободу да у сред ноћи дођу код докртора са било којом врстом проблема.

Свечаности су присуствовали највише дипломате Италије и Србије у Канади, градоначелник Виндзора, представници свих српских и италијанских заједница као и синови доктора Лазе. Наш хор је имао ту част да отвори свечаност интонирањем химне Србије.

Радоје Домановић

РАЗМИШЉАЊЕ
ЈЕДНОГ
ОБИЧНОГ
СРПСКОГ ВОЛА

Разних чуда бива у свету, а наша је земља, као што многи веле, плодна чудима у толикој мери да већ више и чуда нису чуда.

Код нас има људи са врло великим положајима који ништа не мисле, а у накнаду за то, или можда из других разлога, почео је размишљати један обичан сељачки во, који се ништа не разликује од осталих српских волова. Бог ће знати шта је било да се тај генијални брав одважи на тако дрско предузеће - мишљење, јер се досад доказало да се од тог несрећног заната у Србији само могло имати штете. Хајде, рецимо, да он јадник, у својој наивности, и не зна да се у његовој постојбини не рентира тај занат, те му то нећемо приписивати у нарочиту грађанску кураж, али, ипак, остаје загонетно што баш во да мисли, кад он нити је бирач, ни одборник, ни кмет, нити га је ко изабрао у каквој волујској скупштини за посланика, или чак (ако је у годинама) за сенатора, а ако је грешник сањао да у каквој волујској земљи буде министар, онда би, напротив, требало да се вежба како ће што мање мислити, као што то чине одлични министри у неким срећним земљама, мада наша земља и ту нема среће. На крају крајева, шта се нас тиче што је

во у Србији предузео напуштен занат од људи, а може бити да је баш почео мислити по неком природном нагону.

Па какав је то во? Обичан во који има, што рекла зоологија, главу, труп и удове, све као остали волови; вуче кола, пасе траву, лиже со, прежива и риче. Зове се Сивоња.

Ево кад је почео мислити. Једног дана његов газда укошка у кола њега и његовог друга Галоњу, натовари на кола неке покрадене врљике и отера у град да прода. Продао газда врљике још чим је наишао на прве градске куће, узео паре, искошка Сивоњу и његовог друга, закачи ланац којим су везани за јармењачу, баци пред њих раздрешен сноп шаше, па весео уђе у једну малу ме'аницу да се поткрепи, као човек, с којом ракијом. У вароши је била нека свечаност, па људи, жене, деца, пролазе са свију страна. Галоња, који је и иначе међу воловима познат као приглуп, није посматрао ништа, већ са свом озбиљношћу приступи ручку, наједе се добро, мукну мало од задовољства, па онда прилеже, и уз слатко дремање поче преживати. Ништа га се не тичу разноврсни људи који мимо њега врве на све стране. Он мирно дрема и прежива. (Штета те није човек, како има диспозиције за високу каријеру.) Али Сивоња ни да окуси. Његов сањалачки поглед и тужан израз лица говорили су на први поглед да је то мислилац и нежна, упечатљива

душа. Пролазе мимо њега људи, Срби, поносни на своју светлу прошлост, своје име, на народност, а тај понос се оличава на њиховом крутом држању и ходу. Сивоња је то посматрао, па му, тек, душу обузе туга, бол силне неправде, и он не могаше подлећи тако јаком, изненадном и силном осећању, већ рикну тужно, болно, а у очима му се завртеше сузе. И Сивоња од силног бола поче мислити:

- Чиме се поноси мој газда и остали његови суграђани, Срби? Зашто толико дижу главе и с надувеном гордошћу и презрењем гледају на мој род?... Поносе се отацбином, поносе се тиме што им је милостива судбина доделила да се роде овде у Србији. Па и мене је мајка отелила овде у Србији, и не само да је ово отацбина моја и оца мога, већ су и моји стари као и њихови, сви заједно, прешли у ове крајеве још из старе словенске постојбине. Па нико од нас волова не осећаше понос због тога, већ смо се ми увек поносили тиме који више терета узбрдо може повући, а ниједан во до данас не рече неком швапском волу: „Шта ти хоћеш, ја сам српски во, моја је отацбина поносна земља Србија, ту су се отелили сви моји стари, ту су, у овој земљи, и гробови предака мојих.“ Боже сачувај, тиме се ми никад нисмо поносили, то нам ни на ум није падало, а ето се они и тиме поносе. Чудни људи!

При таквим мислима во тужно заврте главом, зазвони меденица о његовом врату и крцну јарам. Галоња отвори очи, погледа друга, па мукну:

- Ти се опет твојски лудираш! Једи, будало, те се гој, видиш да ти се ребра броје; да је добро мислити, то људи не би оставили нама воловима. Та нас срећа не би снашла!

Сивоња погледа свога друга са сажаљењем, окрете главу од њега и удуби се даље у своје мисли.

- Поносе се светлом прошлошћу. Имају Косово поље, Косовску битку. Чудна чуда, па зар и моји стари нису још и тада вукли војсци 'рану и ратне потребе; да нас није било, тај би посао морали радити сами људи. Имају устанак на Турке. То је велика, племенита ствар, али ко је ту био. Зар су дизали устанак ови надувени шупљоглавци што се овако не радећи ништа шепуре поред мене с поносом, као да је то њихова заслуга. Ето, да узмем за пример само мога газду. И он се поноси и хвалише устанком, а нарочито тиме што је његов прадед као редак јунак погинуо у рату за ослобођење. Па зар је то његова заслуга? Његов прадед је имао права да се поноси, али он не; његов је прадед погинуо да би мој газда, као његов потомак, могао бити слободан. И он је слободан, али шта ради у тој слободи? Украде туђе врљике, седне и он на кола, па ја вучем и њега и врљике, а

он на колима спава. Сад је продао врљике, пије ракију, не ради ништа и поноси се светлом прошлошћу. А колико је у устанку мојих старих покљано да се борци хране, па зар нису и моји стари, у то време, вукли ратне потребе, топове, храну, џебану, па нама ипак не пада на ум да се китимо њиховим заслугама, јер ми се нисмо изменили, ми и данас вршимо своју дужност као год и наши стари што су је савесно и трпељиво вршили.

Поносе се патњама својих предака, петстогодишњим робовањем. Мој род пати откад постоји, памтимо ми и дандањи и робујемо, па ми то никад не ударисмо на велика звона. Кажу, Турци их мучили, клали, ударали на коље, па и моје су старе клали и Срби и Турци,

пекли, и на какве нас још муке нису ударали.

Поносе се вером, а не верују ни у шта. Што сам ја крив и мој цео род што нас не примају у хришћане. Вера им каже „не укради“, а ето мој газда краде и пије за те новце што је од крађе добио. Вера им налаже да чине добро ближњем своме, а они један другом само зло чине. Код њих је најбољи човек, кога сматрају за пример врлине, ако само не чини зла, а већ, разуме се, да нико и не помишља да захтева од кога да, сем тога што никоме зла не чини, учини и добро. И ето на шта су спали да су им примери врлина равни свакој бескорисној ствари, које само ником зла не чине.

Во дубоко уздахну и његов уздах подиже чак прашину с пута.

- Па зар онда - продужи он даље своје тужне мисли - нисмо ја и мој род бољи у томе од свију њих? Ја нисам никога убио, никог оговорио, ником ништа нисам украо, нисам никог отпустио из државне службе ни крива ни дужна, нисам направио дефицит у државној каси, нисам лажно банкротирао, нисам никад окивао и апсио невинне људе, нисам оклеветао своје другове, нисам изневерио своје воловско начело, нисам лажно сведочио, нисам никад био министар и чинио зла земљи, а сем тога што нисам зла чинио, чиним добра и онима који мени зла чине. Мајка ме отелила, па су ми одмах зли људи и млеко мајчино одузимали. Бог је траву тек ваљда створио за нас волове, а не за људе, па нам и њу отимају. И ми, ипак, поред толиких ударања, вучемо људима кола, оремо им и хранимо их хлебом. Па, ипак, нико не признаје те наше заслуге за отаџбину...

- Ако је до поста, лепо, њима, људима, вера каже да poste све poste, а они ни то мало поста неће да издрже, а ја и цео мој род постимо целог свога века, откад нас од сисе мајчине одбију.

Во обори главу и као да се нешто забрину, диже опет главу навише, шмркну љутито на нос и изгледаше као да се нечега важног присећа, па га то мучи; наједном мукну радосно:

- А, сад знам, мора то бити? - и продужи мисли:

- То је дакле: поносе се слободом и грађанским правима. О томе морам озбиљно размислити. Мисли, мисли, али не иде никако. - У чему су та њихова права? Ако им полиција нареди да гласају, они гласају, а то толико могли бисмо и ми мукнути: „Зааа!“ А ако им не нареди, не смеју да гласају, ни да се мешају у политику исто као и ми. Трпе и они апсу и ударце често ни криви ни дужни. Ми бар рикнемо и манемо репом, а они ни толико грађанске куражи немају.

Утом изииђе газда из ме'ане. Пијан, преплеће ногама, помутио очима, изговара неке неразумљиве речи и, кривудајући, пође колима.

- Ето нашто је тај поносни потомак употребио слободу, коју су му крвљу преци извојевали. 'Ајде, мој је газда пијан и краде, али на шта су је други употребили? Само да не раде ништа и да се поносе прошлoшћу и заслугама својих старих, у којима они немају никаква удела ни колико ја. А ми волови остали смо исто тако вредни и корисни радници као што су наши стари били. Волови смо, то јесте, али се ипак можемо поносити својим мучним данашњим радом и заслугама.

Во дубоко уздахну, и спреми врат за јарам.

Април, 1902.

Распоред Богослужења од 12. августа до 04. новембра 2018 г.

Недеља	Слава КСС "Мати Југовића"	12. август	Св. Литургија	10:30
Недеља	Преображење Господње	19. август	Св. Литургија	10:30
Недеља		26. август	Св. Литургија	10:30
Недеља		02. септембар	Св. Литургија	10:30
Недеља		09. септембар	Св. Литургија	10:30
Уторак	Усековање главе Св. Јована Крститеља	11. септембар	Св. Литургија	9:30
Недеља		16. септембар	Св. Литургија	10:30
Петак	Рођење Пресв. Богородице	21. септембар	Св. Литургија	9:30
Недеља		23. септембар	Св. Литургија	10:30
Четвртак	Крстовдан	27. септембар	Св. Литургија	9:30
Недеља		30. октобар	Св. Литургија	10:30
Субота	Задušнице	06. октобар	Св. Литургија	9:30
Недеља		07. октобар	Св. Литургија	10:30
Недеља		14. октобар	Св. Литургија	10:30
Недеља		21. октобар	Св. Литургија	10:30
Недеља		28. октобар	Св. Литургија	10:30
Среда	Свети Петар Цетињски и Св. Лука	31. октобар	Св. Литургија	9:30
Субота	Задušнице	03. новембар	Св. Литургија	9:30
Недеља	Слава цркве	04. новембар	Св. Литургија	10:30

МОЈА ЦРКВА МОЈА КУСА

Због техничких немогућности да спискове са приложницима прилагодимо условима овог часописа који је малог формата и огрaчичен бројем страница, једногласном одлуком свих чланова Црквене Управе одлучено је да се убудуће, спискови са приложницима не објављују у парохијском гласнику. Спискови са приложницима ће убудуће бити објављивани на огласној табли, на левој страни зида, у црквеној сали.

Хвала вам на разумевању!

Управа цркве Св. Димитрија

Upcoming services from 12, August for 04, November, 2018

Sunday	Slava KSS " Mati Jugovica"	12. August	St Liturgy	10:30
Sunday	Holy Transfiguration of Jesus Christ	19. August	St Liturgy	10:30
Sunday		26. August	St Liturgy	10:30
Sunday		02. September	St Liturgy	10:30
Sunday		09. September	St Liturgy	10:30
Tuesday	The Beheading of Baptist John	11. September	St. Liturgy	9:30
Sunday		16. September	St. Liturgy	10:30
Friday	The Nativity of our Most Holy Theotokos	21. September	St Liturgy	9:30
Sunday		23. September	St Liturgy	10:30
Thursday	Life- giving Cross	27. September	St Liturgy	9:30
Sunday		30. September	St Liturgy	10:30
Saturday	Memorial	06. October	St.Liturgy	9:30
Sunday		07. October	St. Liturgy	10:30
Sunday		14. October	St Liturgy	10:30
Sunday		21. October	St Liturgy	10:30
Sunday		28. October	St Liturgy	10:30
Wednesday	St. Petar of Cetinje and St. Luka	31. Oktober	St Liturgy	9:30
Saturday	Memorial	03. November	St Liturgy	9:30
Sunday	Slava Church	04. November	St Liturgy	10:30

МОЛИТВА ЗА ПОКОЈ ДУШЕ
НАШИХ СРОДНИКА И ПРИЈАТЕЉА

SERVICE FOR MEMORY ETERNAL
FOR OUR RELATIVES AND FRIENDS

The blessing tombs:

Windsor Memorial Garden— 11:30 AM

Saturday, 06, October and 3, November 2018

St. Liturgy at 09:30 AM

Please bring zito (cooked wheat), a bottle of red wine and a list of your dear departed for whom you wish us to pray for.

Субота, 06. октобар и 3. новембар 2018.

Света Литургија у 09:30

Донети скувано жито, флашу црвеног вина и списак свих умрлих сродника за које желите да се помолимо.

ПАРОХИЈСКИ ПИКНИК

НЕДЕЉА

16. СЕПТЕМБАР 2018

ПОСЛЕ ЛИТУРГИЈЕ

Добродошли!

Врућа јагњетина
и прасетина са
ражња

FESTIVAL PESMI I MUZIKE

14. OKROBAR 2018

NEDELJA (THANKSGIVING)

SALA CRKVE SV. DIMITRIJA

U ORGANIZACIJI ORKESTRA

CRKVE SVETOG DIMITRIJA

TAKMICENJE PEVACA AMATERA,

KONCERTI, HRANA, PICE

I JOS MNOGO TOGA.

VISE INFORMACIJA USKORO NA NASOJ FACEBOOK STRANICI

